

157

Α

Ω

OMNIA INSTAURARE

IN CHRISTO

naše jednotá

CYRILOMETODĚJSKÁ LIGA

Γ

Π

naše jednoty

VĚSTNÍK KATOLICKÝCH KNĚŽÍ SDRUŽENÝCH V C M L .

Ročník II.

Březen 1951

Číslo 1.

VŠEM DŮSTOJNÝM PÁNŮM přejeme mnoho požehná-
ní a radostné Alleluja k velikonočním svátkům.

.....

Omlouváme se znovu, že vydáváme "Naši jednotu" s takovým zpožděním. Není jistě zapotřebí dlouhého vysvětlování, protože jistě každý z nás poci-
tuje vliv exulantských poměrů, které nejen naši práci znesnadňují, ale staví nás neustále před nové úkoly.

.....

Děkujeme všem spolubratřím, kteří přispě-
li na vydávání "Naší jednoty". Je jistě pozoruhodné, že to byli skoro výhradně důstojní pánové z Německa. Snad jim těžký život v táborech více než jiným připomíná nutnost vzájemné pomoci. Prosíme i ostatní spolu-
bratry, aby podle svých možností pamatovali také na fi-
nanční stránku "Naší jednoty", která jediné závisí na dobrovolných darech.

.....

Jestliže obsah tohoto čísla má ráz spíše mravokárný, vysvětlete si to jen shodou okolností, že se tyto články sešly. Nemáme úmyslu kritisovat jednání našich bratří. I když je stále třeba se navzájem po-
vzbuzovat k větší horlivosti a věrnosti, nelze přehlí-
žet a neocenoovat obětavost a snahy našich kněží v za-
hraničí.

.....

Doufáme, že se naši důstojní pánové neda-
lí zmást žádným prohlášením kteréhokoliv z politiků o poměru Cyrilometodějské Ligy ke kterékoli politické straně nebo útvaru. Jako tomu bylo až dosud, Cyrilome-
todějská Liga i v budoucnosti chce si uchovat charakter

DOBA POKÁNÍ.

Jiří M. Svoboda

Doba postu a přípravy na velikonoce, Quadragesima není již tím, čím byla v prvních dobách. Je sice lépe chápána v zemích, které si uchovaly hlubší křesťanské smýšlení, ale nedotýká se nás tak, jak se dotýkala křesťanského starověku, pro nějž byla velkou událostí církevního roku. Chceme-li ji přirovnat s blízkými pojmy, byla to doba velké duchovní obnovy, velkých "misíí" za účasti všeho lidu, která končila rozhřešením kajících a křtem dospělých ve sv. noci. Věřící lid prožíval tuto radost přijetím svátostí. Doba postní má však stále týž podstatný rys: doba sebezáporu a pohled ke Kristovu Kříži. Jaký je náš poměr k této době? Jak chápeme a jak prožíváme pekání, k němuž máme druhé vybízet?

Snažme se především pochopit smysl pekání. Doba před Kristovým příchodem neznala pravý obsah pekání. Výzvy proroků vedly lid k lítosti nad nevěrností vůči Bohu a nabádaly ke spravedlnosti a kajícím skutkům. Starozákonní posty však neměly kající a usmířující rys. Byly spíše výrazem smutku nad pohromami, které stihly lid Boží a jakýmsi podrobením pod trestající rukou Boží.

Křesťanství začíná pekáním. "Počal Ježíš kázat a hlásat: Čiňte pekání, přiblížilo se království Boží" /Mat. 9-17/. Stežejní pravda evangelia je pravda o osobním Bohu, nekonečně milujícím své tvory, a pravda o osobním poměru člověka k svému Tvůrci. Evangelium nám staví s nesmlouvavou zřejmostí před náš zrak pravdu o nekonečné ceně lidské duše a o nekonečné zodpovědnosti našich skutků. Křesťanství se jeví jako projev lásky Boží k nám. Zároveň však žádá od nás zapojení všech mravních sil a osobní úsilí. Výrazem tohoto mravního úsilí je pekání. Žijeme v době, která nerozumí obsahu pekání. Nerozumí pekání, protože ztratila smysl života. Neuznává či nepoznává svou hříšnost a nepotřebuje smíření s Bohem. Je však ještě jiná okolnost. Žijeme v době oslabení fyzické odolnosti člověka. Člověk se stal pánem přírody, ale stává se vždy slabším a bezmocnějším tvorem a hříčkou svých sklonů. Fyzické oslabení lidských sil nese s sebou i jisté oslabení mravní. Církev chápe i tuto okolnost a snaží se zde vyjít vstříc. V církevních postech

je dnes téměř více dispensí než vlastních kajících skutků. Jsme tím dispensováni od povinnosti pokání? Budeme vždy kázat, že křesťanství směřuje k radosti, nikoli k bolesti a smutku. Křesťanství nehlásá bolest pro bolest, ukazuje jen pravý řád a dává každé hodnotě své místo: staví věčnost nad časné a duchovní radost nad radost hmotnou. Právě proto musíme se vší rozhodností odsoudit dnešní pojetí života. Bezuzdnou honbu za požitkem a hmotnými radostmi. Nemůžeme žádat od dnešních věřících velké kající skutky. Naše doba však nepochopí cestu evangelia, pokud si neuvědomí, že jednou z hlavních křesťanských ctností je mírnost - temperantia. Zde se zásadně rozcházíme s naší dobou. I dobou, která uměle zvyšuje životní potřeby, aby bylo více životních požitků. Nedivme se, když si Boží Prozřetelnost i s úroky bere zpět to, co si člověk ve své pošetilosti chtěl osvojit!

Když je dáno toto základní smýšlení, když takto budeme chápat pokání, není třeba již žádat mimořádných skutků. Bůh neřádá heroismus našich výkonů, jako spíše heroismus naší pokory a lásky. S. Lucie /jedna z fatimských dětí/ ve svém soukromém výkladu fatimského zjevení zdůrazňuje, že pokání, o němž mluvila Matka Boží znamená pro dnešního člověka více než život dle přikázání Božích a církevních a život dle povinností svého stavu.

Pokání je však závazné i pro nás kněze. Jsme jaksi nakloněni k tomu, dispensovat se od toho, o čem kážeme druhým. Zapomínáme, že poslání kněze není pouze poslání jeho úřadu, nýbrž působení jeho osobnosti a osobní zodpovědnost. Co žádá Bůh od nás kněží? Kolik máme přidat ke své vyčerpávající kněžské práci a ke svým modlitbám a skutkům?

Platí pro nás především povinnost nadpřirozeného smýšlení a nadpřirozeného zaměření všech obětí. Abychom nebyli zkaženou solí uprostřed zkaženého světa, který od nás čeká pomoc a nápravu. Máme i nad to zvláštní povinnost? Je jisto, že láska k Bohu a duším nezná mezi obětí. Máme však jednu cestu, která znamená v očích Božích dokonalou oběť a dokonalé pokání. Je to kněžský život sám a práce pro duše v nenáročné a všední oběti.

neustálé hlásání techžte pravd, aniž vidíme ovoce svých slov, katechisování maličkých, které znamená často velkou oběť fyzických sil, být vždy připraven posloužit druhým, když o to žádají, umět vždy vysvětlovat a odpuštět, pokud je možno. Vita laboriosa, život dokonalé kněžské oběti. Práce ve zpovědnici zůstane na prvním místě mezi obětmi kněžského dne, je hlavním kněžským pokáním. Snad znamená chvíle největších útěch, když se zřejmě stáváme nástroji očistujícího proudu milosti, zůstane však vždy velmi náročnou obětí. Použijme a používejme jí rádi, za všech okolností, do nichž nás Bůh v této rozhárané době postavil! Používejme jí rádi, když budeme druhé vyzývat ke kajícínosti a pokání!

LITANIE K PANNĚ MARIÍ

kterou se modlíval abbé Godin, apoštol francouzského proletariátu a JOC v době mezi dvěma válkami /nar. 1906 zemř.1943/

Abych se nestal buržoasním knězem	vysvoboď mne Maria
Abych nezapomněl, že jsem chudý a že jsem vždycky byl chudý	vysvoboď mne Maria
Abych nezapomněl na ty, kdo trpí	—"
Od duchovního sobectví	—"
Od eklesiasticismu	—"
Od trvalého zdraví a nedostatku zármutku a zklamání	—"
Od postřehu všech nesnází, když počinám nové dílo	—"
Od zevšednění a zmechanisování mých mší a k lhostejnosti k Ježíši svému Bohu v svaté hostii	—"
Od vychladnutí mých kněžských ideálů	—"
Od profesionalismu	—"
Od nedostatku důvěry v Tebe	—"
Od opomenutí myslet na Tebe a mluvit o Tobě	—"
A především - především od zastavení růstu lásky	—"
Vysvoboď mne z mé lenivosti a mé neschopnosti /aspoň trošičku!/ Matičko, osvoboď mne od člověka x/	

x/ Abbé Godin myslí zde chybné lidské ohledy a chybný

Od rozkoší
Od zapomenutí na mou práci a na mé trpící bratry
Od ochabnutí lásky k mé rodině
Od opuštění svého povolání chudého řeholníka
Od pohrdání maličkostmi ohledně Tvé služby
Od pohoršení kohokoli, byť i v malé věci.

KNĚŽSKÉ POKUŠENÍ.

P. Bernard.

Z pastýřského listu Emmanuela kard. Suharda
"Kněz v moderním světě".

Kněz zakouší pokušení na poušti jako je zakusil Kristus. Pokušitel ho vyzývá jako kdysi vyzval Krista, "aby přikázal, aby se z těchto kamenů staly chleby" a nabízí mu vládu nad "všemi královstvími světa". Satan se pokouší přemluvit kněze, že je jeho povinností vytvářet pozemský pokrok, neboť je to v jeho moci... Přemlouvá ho podle okolností, buď, aby se stal obráncem ustaveného pořádku nebo naopak bojovníkem za věc revoluce. Kněz musí vynaložit veškerý svůj bystrozrak, jakož i být dokonale odpoután od věcí tohoto světa, aby dovedl být hluchý k těmto výzvám, neboť jsou zaměřeny k jeho srdci, a to jim dodává působivost. Budou se pokoušet přesvědčit ho, že je jeho povinností využít svého postavení a své pověsti, ne pro svůj prospěch - chraň Bůh - ale pro zabezpečení kultury nebo v zájmu mas, jež jsou bez přístřeší, bez chleba či bez vlasti. Očekávají, že užije svého vlivu bez odkladu, nedbaje pohodlí, nemaje odborných pokynů a zajištění úspěchu.

Toto vše je zajisté kněžská povinnost, víc než povinnost kohokoli jiného, ale ne v této formě. Kristus sice činil zázraky - zázraky, které ho prokázaly Božím Synem. Ale ani on neuzdravoval všechny nemocné, nesýtil všechny hladové, nevzkřísil všechny mrtvé. Slepí, kterým vrátil zrak, nebo hluchí, kterým dal sluch, byli jen hrstkou lidí v porovnání s obrovskými zástupy slepých,

hluchých a zmrzačených v jeho době a v ostatních dobách. Proč tomu je tak? Nedostávalo se mu snad lásky? Kdo by si troufal na takovou odpověď? Vždyť Spasitel se dal pro nás přibít na dřevo kříže.

Chtěl překonat utrpení, jež je důsledkem hříchu. Ale nehleděl je odčarovat magií, nýbrž vzal je sám na svá ramena a tím je proměnil. Ačkoliv má Božskou přirozenost, nic nedbal na svou vznešenost.../Filip.II-6/. Ponižil se, učiniv se jedním z nás. Chtěl na sebe vzít lidskou přirozenost takovou, jaká je. Trpěl za nás a zanechal nám tak příklad, abychom šli v Jeho šlépějích /I Petr II-ě1/. Neboť nepřišel, aby založil nový pozemský ráj, nýbrž aby uvedl člověka - jedince a společnost - do království Božího a jeho podivuhodného světla /I Petr II-9/. Kristus nebyl kouzelník-divotvůrce, ale Spasitel.

ÚKOL KNĚŽÍ V OČÍCH LAIKA
/z dopisu Vojty Beneše/

"Příliš mnoho záleží na budoucích duchovních vůdcích národa. Tak jako Hromádka ublížil těžce vlastní církvi, tak Beran jí otevřel srdce našeho nešťastného lidu. Bude nesmírně záležet na kněžích církve, jaký ten poměr mezi národem a církví v budoucích časech bude. Musí to být hluboká lidskost, nábožensky pojatá, hluboká láska k člověku. Bůh Láska jest. Zapomenou-li to kněží zítřejší církve, zmaří všechny naděje, že nábožensky vybredneme z bídy, ve které jsme se utápěli. Dá-li nám Bůh tu milost, že církvi vzbudí opravdové, vzdělané, lidské kněze, snad to utrpení nebude marné. Domnívat se, že to všechno za nás vykonají komunisti svým živočišným chápáním života, Čepičkové svým nevzdělaně pochopeným darwinismem, Beranové krásou svého charakteru a intelektu, bylo by těžkým omylem. Vedle komunistické negace bez tvůrčího ducha to musí být pozitivní síla kněží církve, tvořivé, myslící a křesťansky jednající církve a její kněží. Potom, Bůh dá, nám bude lépe..."

O FRANCOUZSKÝCH "MISIJNÍCH SEMINÁŘÍCH"

P. Bernard.

Krátce po válce jsme slýchali o zvláštním, experimentálním útvaru francouzského katolictví: semináře vychovávající kněze pro ty kraje Francie /kraje převládající!/, v nichž antiklerikalismus, předsudky a odcizení lidí knězi a Církvi, dostoupily takového stupně, že normální, tradiční farní pastorec selhávala skoro naprosto. Francie se stala tak pohanským krajem, jako na př. naše české pohraničí nebo některé části středních Čech.

Prvý seminář pro výchovu těchto misionářů byl zřízen spojeným episkopátem v Lisieux. Francie věří, že svatá Terezie Ježíšková vyprosila tuto instituci. Od ledna do července 1942 kanovník Augros, pověřený zřízením lisieuxského semináře, procestoval 60 diecésí a v říjnu 30 kněží a seminaristů se shromáždilo kolem svých profesorů, aby naslouchali prvé "duchovní četbě". Tehdy se započala nová epocha církevních dějin Francie.

V roce 1943 první misionáři byli posláni do pole a zároveň počet studentů vzrostl na 60. Zprvu byla dána přednost těm, kdo ukončili filosofii. Studovali teologii solidně, ale se zřetelem k misijnímu dílu mezi vykořeněnými masami ztrativšími Boha. Studovali v malých skupinách a konali normální práci v týchž skupinách. V semináři měli více svobody a osobní odpovědnosti než v jiných seminářích. Každý student musil projít odborným školením jako dělník anebo jako zemědělec. Toto školení trvá několik měsíců až zde a má studentům napomoci znát a milovat život těch, mezi nimiž budou pracovat jako kněží. I tento trening je konán ve skupinách.

Ale účelem misijních seminářů není vychovat jakési kočovné kněze, nýbrž vytvořit kněze schopné vybudovat nové zdatné křesťanské komunity uvnitř zpustlých krajů Francie. Seminář klade důraz na toto budování komunit víc než na počet individuálních konversí. Seminář je inter-diecésní, ale jakmile se družinka usadí

v některé diecési, spadá pod vnitřního sídelního biskupa. Jde o pastorační /sekulární/ klérus, ne o řeholníky.

Misijní semináře jsou nyní nadějí Francie,

LIST KNĚŽÍM

/Giovanni Papini/

Moji bratři,
moji synové,

k Vám, kněžím Kristovým se především obracím se svými slovy. Obracím se k Vám se slovy napomenutí, rozhořčení a povzbuzení, ale hlavně se slovy lásky. Budou-li se Vám někdy zdát tvrdými, uvědomte si, že mne zarmocují více než Vás.

Nemyslete si, že neznám Váš život, že neznám obět, drama, Kalvarii Vašeho života. I já, jak víte, jsem v mládí pracoval v duchovní správě a nezapomněl jsem na pokušení, zármutek a opuštěnost, s nimiž je spojena a jimiž je soužena a zatěžována radostná velikost naší služby. Pro nás více než pro ostatní křesťany je hrozně pravdivý Kristův povzdech: "Duch je sice připraven, ale tělo je slabo."

Každý z nás je tělo z měkké hlíny, přibité na rozžhavený železný kříž. Kdo se tedy podiví, jestliže se člověk snaží uvolnit a najít si pohodlnější lůžko? Kněz je prostředníkem mezi člověkem a Bohem; mezi člověkem, který uniká, a Bohem, který ho sleduje; mezi vzpurným člověkem a všemohoucím Bohem; mezi člověkem, který couvá, jsa ubit ve své slabosti, a Bohem, který od něho požaduje vše jménem své vytrvalé, nezměrné lásky.

Od nás je požadováno více než ode všech ostatních lidí, zrozených z ženy. Jsme stvořeni z krve a z těla, ale měli bychom být podobni andělům. Žijeme v blízkosti bahna a bláta, a měli bychom být stále čisti. Jsme zakořeněni hluboko v zemi, a naše obcování by mělo být obráceno jen k nebi.

Někteří mezi Vámi dovedou zachovat čistý smysl

povolání a umění žítí jako bojácny, jasny stín v ne-smírné záři, která vychází z Boha. Ale je jich málo a také nejsou ušetřeni muk "temné noci" duše a duchovní vyprahlosti, která mnohdy trvá i při modlitbě.

Bohužel jsou však mezi Vámi i takoví, kteří se poddávají hříšné lhostejnosti, a probudí-li se, ne vždy procházejí obrozující koupeli. Znáám smutek osamělého bdění, podporovaný touhou po domově; znám nástrahy neklidné duše a malátnost smyslů, ďábelské svody, netr-pělivost mladých a shovívavost starých. Znáám lákání hříchu, který obléhá fantasii, vnady a pohodlí společ-ného života, bídu úpadku a nedostatku. Znáám vzpoury pýchy, která sice není ukojována, ale také není vždy ovládána, i klannou bojácnost, která pramení ze zvyku.

Znáám všechno a všechno chápu, ale neumím vše od-pustit. Vaše odpovědnost, bratři, je příliš veliká, a já jsem za Vás všechny odpověden před Bohem. Odpustiti všem by bylo urážkou pro ty, kdož Vám byli svěřeni. Le-nivý pastýř nechává ovce hladovět, dřimající pastýř ne-chává ovce utéci, zkažený pastýř kazí své ovce a nevěrný pastýř své ovce ohlupuje. Vy musíte vydat počet Bo-hu a mně nejen za svou duši, nýbrž i za tisíce jiných duší. Vaše tonsura nebude pokryta jen prachem, nýbrž i slzami a krví, bude pokryta pláčem a krví, které jste neprolévali. Vy, nýbrž mnozí jiní, a které jste Vy za-vinili svou netečností a nedbalostí.

Jsem zarmoucen a sklíčen pro Vás, pro tak velkou část Vás. Dosud jsem tento nářek zadržoval v sobě, abych Vás nezarmucoval a abych nepodporoval zlobu Va-sích nepřátel. Ale už jej nemohu zadržovat: síla lásky jej vytlačuje z mého sklíčeného srdce. Příliš často spravedlivá obhajoba kleriků proti nemým slinám našich nepřátel poskytla alibi méně hodným. Přiznání k pravdě je nejpádnější na výstřelky a obžaloby? Kameny, jimiž se budeme tlouci v prsa, byly vzaty z rukou těch, kdož nás kamenují.

Odpusťte mi, bratři, budu-li někdy budit zdání krutosti. Ale láska, kterou cítím vůči opuštěným a hla-dovějícím zástupům, je nekonečně silnější než soucit s Vámi. Slíbili jste to, co ostatní neslíbili; dostalo

se Vám darů, moci, výsad, jaké ostatní neměli. A od toho, kdo více slíbil a více obdržel, se musí požadovat více.

Kristus Vás nazval solí země. Proč tedy je země dosud tak bez chuti, tak neslaná - bez chuti až k ne-moudrosti, pošetilá až k bláznovství? Jsou-li nynější pohromy, které stíhají lidi, zaviněny odpadem od křesťanství, nekřesťanstvím křesťanů a neobrácením křesťanů, kdo bude muset vzít na sebe největší tíhu viny ne-li Vy?

A musím se Vás zeptat: Věříte opravdu v Boha? Znáte skutečně Krista? Splnili jste zcela svou povinnost? Uvědomovali jste si vždy a plnili jste to, co od Vás Kristus žádá a co jste nahlas i v duch stvrdili přísahou v den svého svěcení?

Jsou to otázky, které mi stahují hrdlo, které dopadají na papír prosáklé mými slzami. Jsou to spíše vzdechy než otázky, ale Pán by je práve mohl předložit mně, kdybych je nechtěl předložit já Vám. Jsou to otázky, které se Vám mohou zdát kruté a urážlivé, které však - bohužel - diktuje život mnohých z Vás.

Řekněte, jak věříte v Boha, v Boha živého, který Vám dal život a který prolil všechnu krev, kolující v jeho žilách, všečen pot svých údů, všečen pláč svých očí a který vydal všečen jas svých slov za obnovu a proměnu života ve všech?

Ano, Vy věříte v Boha, myslíte, že věříte v Boha, denně mluvíte jménem Božím. Ale o jakého Boha jde? Není to poznatek Vašeho rozumu, abstraktní pojem, chladně rozumová bytost, kterou jste přijali z praktického pohodlí, ze zvyku, z podání svých učitelů, z poslušnosti a proto, že to bylo vhodné, spíše než z pravé a pevné víry, z víry, která křísí a rozohňuje?

Kdyby se Vaše víra znovu rozněcovala každý den, když držíte v ruce Tělo Božského Trpitele, nebyli byste tak často telik roztržiti, tak neteční, ubiti a duchem nepřítomni. Buďte opojeni a všichni s Vámi budou zpívatí zpěv svobody i plamenné peči! Ale Vaše ruce nehoří, Vaše slova neplanou, Vaše oči se nejiskří

a Vaše obličej je často bledé a ztrhané jako obličej obyvatelů sklepních bytů.

Myslete chvilku na svou neslýchanou výsadu. Všichni křesťané mohou jísti Tělo Kristovo, ale jen Vy každé ráno pijete Jeho Krev, Jeho jasnou, vřelou Krev, jejíž jedna kapka vykoupila i nás. Krev, jak praví Písmo a jak máte vědět, je duší; krev je víno proměněné ve spásanosný, opojný nápoj. Proč tedy jste tak klidní a pokojní, proč tolik rozumujete a jste tak chladní? Proč nikdo o Vás neopakuje slova, která říkali Židé o prvních Kristových učednících? /Pozn. autorova: Ale jiní posměšně pravili: "Jsou plni sladkého vína" Sk.ap.2, 13/.

Nevíte, že jen bláznovství - bláznovství kříže - může lidi znovu přivést k moudrosti? Nevíte tedy, že jen žár nadšení může vlašným vrátit teplo a ochrnutým chůzi?

Mnozí z Vás budí zdání pouhých úředníků Církve - vrátných, školníků, písařů a účetních - místo bdělých, činných a dobyvačných apoštolů. Mnozí z Vás jsou ospalými a mechanickými rozdělovateli svátostí, místo aby byli svědky, vyznavači a zářivými vzory pravdy, která vyvěrala z úst Vykupitelových. Měli byste býti živými stromy ve větru výšin, útočištěm nebeského ptactva, hojnými zdroji listí, květů, ovoce a stínu, a místo toho často jste pouhými oloupanými a ohoblovanými kůly, někdy pěkně nalakovanými, které však nezapouštějí kořeny hluboko do půdy lidskosti a které už nevyrážejí pupence ani nevydávají plody: jste kůly nízkými, kůly mrtvými, které se hodí nejvýše k výrobě ohrad a plotů nebo k tomu, aby se na ně upevňovaly tabule s různými zákazy a příkazy.

Mnohým z Vás se dostává mnohého: učenosti, pokory, poctivosti, čistých mravů, patřičné poslušnosti vůči autoritě i touhy po dobru. Ale chybí Vám to, na čem nejvíce záleží a co je nejplodnější: silná ušlechtilost srdce a neodolatelná moc lásky. Kristus Vám řekl, abyste byli prosti jako holubice a lstiví jako hadi; Vy však jste, bohužel, holubice, které si rády hoví v teplém hnízdě, a hadi, kteří rádi zalezou do svých dou-

pat.

Nejste vždy chladní, avšak ani dost teplí, abyste mohli zahráti zkřehlé. Hrozně se bojíte velikosti a máte šílený strach před bláznovstvím. Vaše hlava je archivem frází, naučených z paměti, Vaše srdce je leckdy na půl z kamene a na půl z koudelky a Vaše uši naslouchají spíše šepotu země než nebeským hlasům. A neříkám nic o Vaší lásce k pohodlí a o Vašem strachu před smrtí.

Vzpomínáte si na obřad svého svěcení? V jedné chvíli jste leželi nataženi tváří k zemi jako hadi, kteří se plazí po svém břichu, abyste si připomněli, že jen ten bude povýšen, kdo se ponižuje. Ještě jednou, a to v hrobu, budete ležet na zemi, ale naznak, jako utopenici. Dokud však žijete, musíte stát zpříma, vztyčeni a pevně jako sloupy, jako chmnivé sloupy, abyste vedli lid v temnotách pouště.

Neříkám a ani nechci říci, že zanedbáváte své povinnosti. Sloužíte mši svatou, vykládáte evangelium, žehnáte snoubencům, křtíte děti, potěšujete nemocné a pohřbíváte mrtvé. Ale pro opravdového kněze Kristova, který je alter Christus, nejvyšší povinností je něco, co stojí mimo obvyklé, zřetelné povinnosti. Tyto tvoří obvyklé úkony v dobách míru; ale skutečný křesťan ví, že pro něho nenastanou nikdy doby míru. Jsme povoláni k věčnému boji: nebojovat pro nás znamená zemřít. Každá generace se rodí jako nevzdělané dítě: je třeba poučiti ji a přivésti ke Kristu dříve než zanikne.

Vy jste prvorozenci světla a Vaším úkolem je zářiti, zářiti denně a všem. Vám nestačí, abyste byli dobrými úředníky a strážci tradice, abyste byli čestnými lidmi, jichž si všichni lidé váží. Kristovo křesťanství nestrpí polovičatost!

Nebolí mne Vaše zkaženost, nýbrž Vaše polovičatost. Váš život je dnes mnohem čistší než v jiných stoletích. O Vás by nebylo možno napsat Liber Gomorrhianus, jak to učinil sv. Petr Damián. Mezi Vámi téměř vymizeli lichváři, cizoložníci, sodomité, svatokupci a bludaři. Ba vzpomínám si, že jsem se za svého života setkal s mladými kněžskými, z nichž vůle sloužit Kristovi vyzařo-

vala jako žár lásky - právě tak jako září živý plamen za sklem lampy. Vzpomínám si, že jsem poznal staré kněze, úctyhodné spíše pro teplo lásky než pro bělost svých šedin, kteří se stravovali láskou k Bohu jako se před svatostánkem spaluje svíčka neznámého chudáka.

Viděl jsem však i kněze, kteří milovali hory a hodování více než zastávání svého úradu; kněze, kteří se více starali o politiku nebo hospodárství než o spásu stáda sobě svěřeného; kněze, kteří se lépe vyznali ve shánění klepů než pastorači. Mnozí se nepodobali ani tak kněžím Kristovým jako spíše vypaseným statkářům, malým venkovským pánům, starostlivým správcům světských záležitostí, nebo omezeným měšťákům, kteří náhodou zabloudili do okruhu duchovních záležitostí.

Ale mezi Vámi jsou i doktoři, vědci, učenci, ba mužové veleučení, kteří umějí složit básně pro biskupa, promluvu k prvnímu svatému přijímání, příručku duchovních cvičení, monografii o dějinách diecése nebo "vědecké pojednání", přečpané "zdravými" zásadami a plně "jadrné" nauky. Někteří z Vás umějí vypracovat kazání květnatější než květinová výzdoba v presbytáři; umějí vypracovat homilii promastěnější než lis na olej a řeči harmoničtější než nějaké harmonium. Pronášíte někdy s kazatelnou řeči tak plné moudrých rad, že samy Vaše uši s nevýslovnou, avšak viditelnou zálibou naslouchají slovům, plynoucím s Vašich rtů.

Málokdy však Vaše slova vycházejí ze srdce, aby přímě zasáhla a přetvořila srdce lidí. Je z nich cítit spíše zápach lampy než vůně slunce. A k tomu, abychom uchvátili a přitáhli duše, se dnes vyžaduje spíše láskyplná a jednoduší příměst než vyumělkovaná a vytríbená výmluvnost.

/Pokračování příště/

.....

SKM v Belgii vydalo brožuru pod názvem "My dva", která může být dobrou pomůckou pro snoubence, manžele i dospívající mládež. Informace pro objednávky vyřizuje Dr Marie Krížová, 111, rue de la Poste, Bruxelles, Belgium.

čistě náboženský, jak to odpovídá jejímu programu, kterým je Katolická Akce. Tento její ráz zaručuje všem našim duchovním pastýřům rozhodující vliv ve všem apoštolském podnikání Ligy.

Prosíme o strpení všechny, kteří se na nás obrátili s různými dotazy nebo žádostmi. Vyřídíme všechno, jakmile to dovolí čas.

Program náboženského vysílání pro Československo bude obstarávat Cyrilometodějská Liga. Nejvyšší duchovní dozor bude mít J.M.ndp. opat Ambrož Ondrák OSB. Hlavní redakce náboženského pořadu byla svěřena ThDr P. Alex. Heidlerovi. Programová práce bude rozdělena do tří pracovních středisk, která budou koordinována pracovními směrnici J.M. ndp.opata. Pracovní střediska budou: Chicago, Londýn, Mnichov.

"Nový život", měsíčník našich katolíků v zahraničí začal vycházet tiskem v nákladu 2500 výtisků. Nemusíme jistě připomínat obtíže, s kterými je spojeno vydávání každého časopisu v exilu. Nemůžeme spoléhat na pravidelnou subskripci odběratelů a počítáme s dobrovolnými příspěvky a dary, jako tomu bylo dosud. Prosíme proto všechny důstojné pány, aby si vzali udržení tohoto časopisu za své. Chceme se snažit, aby měsíčník splňoval Vaše požadavky a byl Vám dobrým prostředkem v duchovní správě. Záleží na Vašem přispění, jaký bude mít ohlas u našich lidí. Očekáváme od Vás pomoc nejen finanční, ale i v ostatním ohledu. Sami můžete posílat literární příspěvky nebo vybídnout schopné osoby, aby se stali našimi spolupracovníky. Čím intenzivnější bude Vaše účast, tím větší bude Vaše radost z dobrého díla.

Přispěte do nového čísla "Naší jednoty", které vyjde v květnu.

Adresa : CMLK, 39, Fitzjohn's Avenue,
London, N.W.3.